

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วิกฤตการณ์ถดถอยของระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในช่วงปี พ.ศ. 2539 - 2540 ที่ผ่านมา ได้นำไปสู่ปัญหาต่างๆมากมาย โดยเฉพาะปัญหาการว่างงาน เนื่องจากการปิดกิจการของธุรกิจขนาดใหญ่ ในขณะที่กิจการขนาดกลางและขนาดย่อมยังสามารถอยู่รอด ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจึงหันมาพิจารณาปรับเปลี่ยนแนวทางการพัฒนาประเทศโดยมุ่งหวังให้การพัฒนาธุรกิจขนาดกลางและขนาดย่อมเป็นรากฐานสำคัญของการพัฒนาประเทศที่ยั่งยืนต่อไปในอนาคต

วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises : SMEs) มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง ต่อกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมไทย เนื่องจากเป็นธุรกิจที่ใหญ่ที่สุด¹ ประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 3 กลุ่ม คือ การผลิต (ครอบคลุมถึงการเกษตร อุตสาหกรรมและเหมืองแร่) การค้า (ครอบคลุมการค้าส่งและค้าปลีก) และการบริการ มีการประกอบกิจการทั้งหมดในประเทศ 668,089 กิจการ หากนับเฉพาะกิจการอุตสาหกรรม รวมกิจการที่ไม่จดทะเบียนและรับช่วงงานมาทำที่บ้าน เป็นจำนวน 157,363 กิจการ มี SMEs ที่จดทะเบียนไว้กับกรมโรงงานอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรมจนถึงสิ้นเดือนมิถุนายน 2540 มีประมาณ 133,445 โรงงาน ร้อยละ 87.7 เป็นโรงงานขนาดย่อมและ ร้อยละ 8.1 เป็นโรงงานขนาดกลาง² โดยร้อยละ 36.4 ของโรงงานอุตสาหกรรมที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมตั้งอยู่ในกรุงเทพมหานครและปริมณฑล ที่เหลือกระจายอยู่ทั่วไปในจังหวัดต่างๆ ที่มีศักยภาพทางอุตสาหกรรมทั่วประเทศ

แผนพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 - 8 ได้กำหนดแนวทางการกระจายอุตสาหกรรมออกไปสู่ภูมิภาค โดยให้ความสำคัญอย่างจริงจังในการพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม เนื่องจากอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม เป็นประเภทอุตสาหกรรมที่มีความเหมาะสม มีความคล่องตัวในการปรับสภาพให้เข้ากับสภาพโดยทั่วไปของ

¹ นฤตม์ เทอดสถีรศักดิ์, "บทบาทของรัฐในการพัฒนาวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม", วารสารส่งเสริมการลงทุน, 10 (กุมภาพันธ์, 2542), หน้า 28.

² กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, "นโยบายและมาตรการส่งเสริมอุตสาหกรรม", วารสารอุตสาหกรรมสาร, 28 (กุมภาพันธ์ - มีนาคม, 2541), หน้า 30 - 35.

ประเทศ อีกรทั้ง ยังเป็นอุตสาหกรรมที่ใช้เงินทุนในจำนวนที่ต่ำกว่าอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ และเป็นแหล่งรองรับแรงงานนอกฤดูการเกษตร อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมจึงมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศอย่างมากสาขาหนึ่ง

เมื่อประเทศไทยต้องประสบกับวิกฤตเศรษฐกิจอย่างรุนแรงในปี พ.ศ. 2539 - 2540 ภาคธุรกิจหลายสาขาต่างได้รับผลกระทบตามไปด้วย หลายฝ่ายทั้งภาครัฐและเอกชนจึงหันมาให้ความสำคัญต่อการลงทุนในธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม เนื่องจากมองว่า ปัญหาสำคัญของประเทศในขณะนี้ ก็คือ การขาดแคลนอุตสาหกรรมขนาดกลาง โดยเฉพาะที่เป็นอุตสาหกรรมต่อเนื่อง (Support Industries) ที่สามารถสร้างมูลค่าเพิ่ม (Value Added) ในระบบการผลิต นอกจากนี้ อุตสาหกรรมขนาดย่อม นอกจากจะเป็นอุตสาหกรรมสนับสนุน ในแง่การเป็นผู้ผลิตชิ้นส่วน หรือรับจ้างเหมางานจากอุตสาหกรรมใหญ่แล้ว ยังเป็นแหล่งสร้างเสริมประสบการณ์ในการทำงาน อันเป็นจุดเริ่มต้นที่ดีของผู้ประกอบการหน้าใหม่ ที่จะเริ่มประกอบธุรกิจของตนเอง

กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ในฐานะหน่วยงานในสังกัดกระทรวงอุตสาหกรรม เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบ ดำเนินการโครงการความช่วยเหลือแก่ธุรกิจในกลุ่มอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม³ ภายใต้แผนปรับปรุงโครงสร้างอุตสาหกรรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ช่วยเหลืออุตสาหกรรมกลุ่มเป้าหมาย ยกกระดับและปรับปรุงความสามารถในการประกอบธุรกิจ ปรับปรุงประสิทธิภาพการผลิต การบริหารการจัดการและคุณภาพสินค้าและบริการ เพื่อกระตุ้นให้เกิดการปรับตัวของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม และความสามารถในการส่งออก โดยมีกลุ่มเป้าหมายเป็นสถานประกอบการ ในสาขาอุตสาหกรรมที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร โลหะการ สิ่งทอ เสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องหนัง พลาสติก เซรามิก อัญมณี ไม้แปรรูปและเครื่องเรือน และหัตถอุตสาหกรรม จำนวน 500 แห่งทั่วประเทศ ที่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ที่มีพนักงาน 20 - 200 คน ทำการผลิตสินค้าเพื่อขายในประเทศ หรือส่งออก หรือมีศักยภาพที่จะส่งออก ผลลัพธ์ที่ต้องการ คือ ช่วยแก้ปัญหาให้แก่สถานประกอบการในสาขาอุตสาหกรรมเป้าหมายที่มีความสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะกิจการที่กำลังประสบภาวะวิกฤต ให้มีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ให้อยู่รอดและคงสภาพการจ้างงานอยู่ได้ มีวิธีการดำเนินงานโดย กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เป็นผู้จัดจ้างที่ปรึกษาเพื่อให้บริการแก่กลุ่มโรงงานต่างๆทั่วประเทศ โดยที่ปรึกษาเป็นทีมผู้เชี่ยวชาญ ซึ่งประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญสาขาต่างๆ เช่น การตลาด การผลิตและเทคโนโลยี การเงิน บุคลากร

³ สำนักพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรม, กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม, เอกสารเผยแพร่โครงการเพิ่มประสิทธิภาพ ผู้ประกอบการ, (อัดสำเนา), หน้า 1.

และแรงงานและอื่นๆ โดยสถานประกอบการผู้เข้าร่วมโครงการไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย เป็นค่าจ้างที่ปรึกษาแต่อย่างใด

ตามวัตถุประสงค์ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมดังกล่าวผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อให้ได้ข้อมูลโครงสร้างของอุตสาหกรรม ปัญหาในการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม เพื่อนำมาวิเคราะห์ว่า

- 1) จะสามารถแบ่งกลุ่มผู้ประกอบการโดยใช้ระยะเวลาการดำเนินกิจการได้หรือไม่
- 2) กิจการอุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาดำเนินการที่ต่างกัน มีปัญหาการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือแตกต่างกันหรือไม่

และนำเสนอข้อมูลที่ได้จากการศึกษานี้ ไปใช้ประโยชน์ ในการวางแผนการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมสำหรับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ให้อยู่ในทิศทางที่สามารถสนองความต้องการของผู้ประกอบการและนโยบายของรัฐ โดยเฉพาะเพื่อใช้เป็นข้อมูล เพื่อการให้ความช่วยเหลืออุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมดังกล่าว และใช้สำหรับการพัฒนาหลักสูตรการฝึกอบรม เรื่องการจัดการธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ตลอดจนกำหนดแนวทางการพัฒนาระดับผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในภูมิภาคของประเทศต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

การวิจัยเรื่อง การศึกษาปัญหาการในการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดเชียงใหม่ มีวัตถุประสงค์ดังนี้

- 1) เพื่อศึกษาลักษณะทั่วไปของผู้ประกอบการและโครงสร้างของกิจการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่
- 2) เพื่อศึกษาปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่
- 3) เพื่อศึกษาความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ในจังหวัดเชียงใหม่

- 4) เพื่อศึกษาวิเคราะห์ความแตกต่างของปัญหาในการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่

ขอบเขตและกรอบแนวความคิด ในการศึกษา

ในการศึกษานี้ ได้นำเอาแนวคิดด้านการจัดการทั่วไป และการวิเคราะห์อุตสาหกรรม โดยศึกษาว่า อุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาดำเนินการที่แตกต่างกัน ประสบปัญหาด้านการจัดการในการดำเนินงานและมีความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมแตกต่างกันหรือไม่ และสามารถใช้ระยะเวลาการดำเนินกิจการแบ่งกลุ่มผู้ประกอบการ ได้หรือไม่

ขอบเขตของการวิจัยครอบคลุม ประเด็น ต่างๆ ดังนี้

- 1) คุณลักษณะของผู้ประกอบการผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ตำแหน่งในกิจการระดับการศึกษาสูงสุดการได้รับการฝึกอบรมด้านธุรกิจและการเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรม และโครงสร้างโรงงานในประเภทอุตสาหกรรม ระยะเวลาในการดำเนินการ ขนาดการจ้างงาน สถานภาพการถือหุ้นและการได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)
- 2) ปัญหาในการจัดการในการดำเนินงานด้านการตลาด ด้านการผลิตและเทคโนโลยี ด้านบุคลากรและแรงงาน และด้านการเงิน รวมทั้งปัญหาด้านอื่นๆ ของอุตสาหกรรมขนาดกลาง และขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่
- 3) ความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่
- 4) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการให้ความช่วยเหลือและพัฒนาอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่

นอกจากนี้ ผู้ศึกษาได้นำเอาทฤษฎีและแนวคิดในการจัดการธุรกิจและการลงทุน เป็นกรอบในการศึกษาและวิเคราะห์ จากหลักการดังต่อไปนี้

1. หลักการจัดการทั่วไป ว่าด้วยเรื่องปัจจัยในการจัดการซึ่งประกอบด้วย คน(Man) เครื่องจักร (Machine) เงินทุน (Money) และ วัสดุสิ่งของ (Material) รวมทั้งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการจัดการ ได้แก่ ตลาด (Market) วิธีการปฏิบัติงาน (Method) การจูงใจผู้ปฏิบัติงาน (Motivation) วิธีการจัดการ (Management)

2. หลักการวิเคราะห์ปัจจัยพื้นฐานในการลงทุน ว่าด้วยการวิเคราะห์สภาวะอุตสาหกรรม เพื่อตรวจสอบขั้นตอนในวงจรอุตสาหกรรม⁴ (Industrial Cycle) ซึ่งมีขั้นตอนอยู่อย่างน้อย 3 ขั้นตอน คือ ขั้นบุกเบิก (Pioneering Stage) ขั้นขยายตัว (Expansion Stage) และขั้นอิ่มตัว (Stabilization stage)

3. แนวคิดในการส่งเสริมและพัฒนาอุตสาหกรรม ตามข้อเสนอแนะของ Geoffrey G. Meredith ในการให้การส่งเสริมและพัฒนาธุรกิจอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม ว่า รูปแบบของปัญหาการจัดการในการดำเนินงาน (Managerial Problems) ความต้องการความช่วยเหลือ ในการส่งเสริมและพัฒนาที่เกิดขึ้นกับอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม จะแตกต่างกันไปตามลักษณะของผู้ประกอบการ ประเภทอุตสาหกรรม และวงจรธุรกิจ⁵ โดย วงจรธุรกิจ (Business cycle) ประกอบด้วย ช่วงเริ่มต้น (Start up Stage) ช่วงเติบโต (Growth Stage) ช่วงอิ่มตัว และคงที่ (Maturity & Stability Stage) และช่วงถดถอย (Decline Stage)

จากแนวคิดพื้นฐานและขอบเขตการศึกษาข้างต้นสามารถกำหนดกรอบแนวความคิด โดยจำแนกตัวแปรที่ต้องการศึกษาออกเป็น

- กลุ่มผู้ประกอบการอุตสาหกรรม โดยแบ่งกลุ่มเพื่อศึกษาตามระยะเวลาในการดำเนินกิจการของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ เป็นดังนี้

กลุ่ม ระยะเวลาดำเนินการ น้อยกว่า 4 ปี

กลุ่ม ระยะเวลาดำเนินการ ระหว่าง 5 – 8 ปี

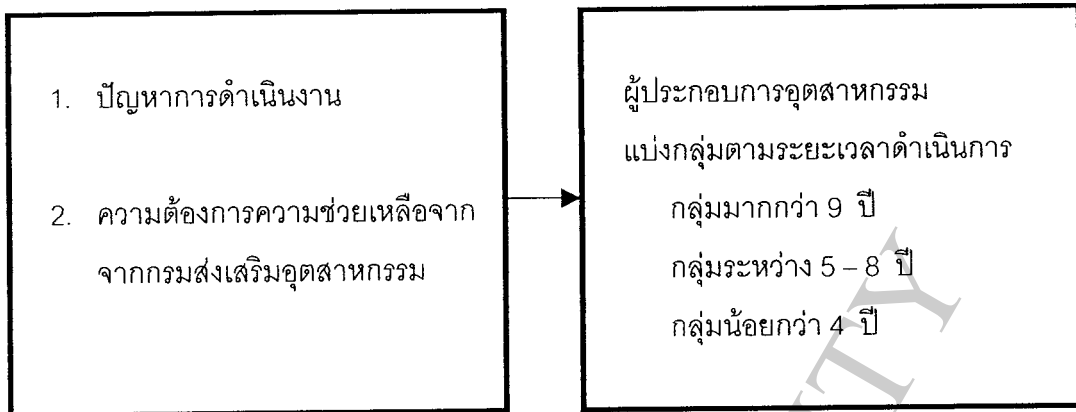
กลุ่มระยะเวลาดำเนินการ มากกว่า 9 ปี

- ปัญหาในการดำเนินงานของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่
- ความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่

⁴ ปนัดดา อินทร์พรม, การบริหารการเงิน, (กรุงเทพฯ : บริษัทคู่แข่ง จำกัด (มหาชน) ร่วมกับคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2540), หน้า 30 - 31.

⁵ Meredith, Geoffrey G., "Management Service for Small Enterprise ", **Small Enterprise Development : Problems and Programmes**, 2nd (revised) ed, (Geneva : International Labour Organization, 1988) pp. 129 - 132.

กรอบแนวความคิด

สมมุติฐานการศึกษา

การศึกษาปัญหาการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือ จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ ได้กำหนดศึกษาวิเคราะห์ หาความแตกต่างของปัญหาในการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือ ของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ในระยะเวลาในการดำเนินกิจการที่กำหนด เพื่อตอบคำถามของการศึกษาวิจัยนี้ โดยกำหนดสมมุติฐานการศึกษาดังนี้

"อุตสาหกรรมที่มีระยะเวลาดำเนินการที่แตกต่างกัน มีปัญหาในการดำเนินงาน และความต้องการความช่วยเหลือ จากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมไม่แตกต่างกัน"

นิยามศัพท์

ปัญหาการดำเนินงาน

ได้แก่ปัญหาในการดำเนินงาน ที่เกิดขึ้นจากปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการจัดการ อันเป็นปัญหาที่กิจการประสบอยู่ ซึ่งได้แก่ ปัญหาด้านการตลาด ด้านการผลิตและเทคโนโลยี ด้านการบุคลากรและแรงงาน ด้านการเงิน และด้านอื่นๆ

ความต้องการความช่วยเหลือ

ความคาดหวังที่จะได้รับการส่งเสริมและพัฒนาการเพิ่มคุณภาพและประสิทธิภาพ รวมทั้งการบริหารทั่วไปและบริหารการผลิต ในรูปแบบคำปรึกษาแนะนำเฉพาะเรื่อง การฝึกอบรมเพื่อพัฒนาสำหรับเจ้าของและผู้บริหาร และการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาบุคลากรในกิจการ ตลอดจนข้อมูลข่าวสาร และการจัดการศึกษาดูงาน ตลอดจนโครงการเงินสมทบจ้างที่ปรึกษา และเพื่อพัฒนาบุคลากร

อุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม

หมายถึงอุตสาหกรรมการผลิตที่มีขนาดการจ้างงานไม่เกิน 200 คน มีมูลค่าสินทรัพย์ถาวร (อาคาร โรงงาน และเครื่องจักรไม่รวมที่ดิน) ไม่เกิน 100 ล้านบาท เป็นกิจการที่จดทะเบียนกับกรมโรงงานอุตสาหกรรมตามพระราชบัญญัติโรงงานอุตสาหกรรม พ.ศ. 2535 โดยมีการประกอบการเจ้าของคนเดียว หรือหุ้นส่วน

จังหวัดเชียงใหม่

รวมทุกอำเภอในพื้นที่จังหวัดเชียงใหม่รวม 21 อำเภอ 2 กิ่งอำเภอ

ลักษณะของผู้ประกอบการและกิจการ

ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา การได้รับการฝึกอบรมและประสบการณ์ในการดำเนินกิจการประกอบการซึ่งเป็นเจ้าของ ผู้บริหาร หุ้นส่วน ผู้จัดการ บุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งมีอำนาจในการตัดสินใจ กำหนดนโยบายและบริหารกิจการ มีความสามารถในการประเมินโอกาสทางธุรกิจเพื่อหาข้อได้เปรียบ และนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อกิจการ ประเภทอุตสาหกรรม การจ้างงาน สภาพการถือหุ้น และการได้รับการส่งเสริมการลงทุนจากสำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน (BOI)

ระยะเวลาดำเนินการ

กิจการที่เริ่มดำเนินการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2515 เป็นต้นมาและมีการจดทะเบียนจดทะเบียนโรงงานกับกรมโรงงานอุตสาหกรรม โดยแบ่งออกเป็น

กลุ่มระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการน้อยกว่า 4 ปี (จดทะเบียนปี 2539 – 2542)

กลุ่มระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการ ระหว่าง 5 - 8 ปี (จดทะเบียนปี 2534 – 2538)

กลุ่มระยะเวลาการดำเนินงานของกิจการมากกว่า 9 ปี (จดทะเบียนก่อนปี 2534)

ประเภทอุตสาหกรรม เป้าหมาย

หมายถึง ประเภทอุตสาหกรรมที่มีศักยภาพทางเศรษฐกิจ ที่อยู่ในเป้าหมายการให้การส่งเสริมและพัฒนา ของกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ได้แก่ อุตสาหกรรมอาหาร แปรรูปอาหารและอาหารสัตว์ สิ่งทอเสื้อผ้าสำเร็จรูปและเครื่องหนัง โลหะการ ขึ้นส่วนเครื่องจักร เครื่องยนต์และอิเล็กทรอนิกส์ พลาสติกและเคมีภัณฑ์ เซรามิก อัญมณีและเครื่องประดับ ไม้แปรรูปและเครื่องเรือน หัตถอุตสาหกรรมและอื่นๆ

หน่วยงานในสังกัดกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม

ได้แก่ ศูนย์ส่งเสริมอุตสาหกรรมภาคที่ 1 กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม กระทรวงอุตสาหกรรม ตั้งอยู่เลขที่ 158 ถนนทุ่งโฮเต็ล อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่

ผลที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา

การวิจัยครั้งนี้ ผู้ศึกษาคาดว่า จะ

1) ทราบความแตกต่างของปัญหาการจัดการในการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรม ของอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ และสามารถจัดกลุ่มผู้ประกอบการตามระยะเวลาการดำเนินการ ตามลักษณะปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือได้

2) สามารถนำผลการศึกษาและข้อมูลที่ค้นพบเสนอหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปใช้ประโยชน์ในการวางแผนให้ความช่วยเหลือผู้ประกอบการ ในการแก้ไขปัญหาและปรับปรุงความสามารถในการดำเนินกิจการให้มีประสิทธิภาพ และโดยเฉพาะการปรับปรุงหลักสูตรการฝึกอบรมด้านการจัดการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม และการพัฒนาผู้ประกอบการอุตสาหกรรมต่อไป

ระยะเวลาดำเนินการ

วิทยานิพนธ์การวิจัย เรื่อง การศึกษาปัญหาการดำเนินงานและความต้องการความช่วยเหลือจากกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อมในจังหวัดเชียงใหม่ ใช้เวลารวมทั้งสิ้น 12 เดือน โดยมีกิจกรรมสำคัญตามลำดับ ดังนี้

ขั้นตอนการดำเนินงาน	2542		2543										
	กค	สค	กย	ตค	พย	ธค	มค	กพ	มีค	เมย	พค	มิย	
1. รวบรวมข้อมูลและทำความเข้าใจในเอกสารที่เกี่ยวข้อง	█												
2. เสนอหัวข้อการวิจัย		█											
3. จัดทำโครงร่างเสนอเพื่ออนุมัติ			█										
4. ออกแบบสอบถามและทดสอบ				█									
5. ส่งแบบสอบถาม				█									
6. ติดตามและรวบรวมข้อมูล						█							
7. ประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูล							█						
8. สรุปและจัดทำรายงาน								█					
9. นำเสนอ											█		